

det megen Misnøje og nedslog ogsaa til Dels Modet, idet den betragter det som ganske afgjort, at denne Bane paa Øst-Falster ikke kan gennemføres, medmindre Halvparten udredes af Statskassen. Jeg synes, den højtærede Minister her har taget lidt haardt paa Falstringerne, og jeg føler det som min Pligt at søge at forsone den højtærede Minister med den Tanke, at Befolkningen paa Lolland—Falster i det mindste bliver sidestillet med lignende Egne i det øvrige Land.

Jeg kunde have Lyst til i denne Forbindelse at spørge den højtærede Minister, om virkelig et eneste af de Forslag, der tidligere have været behandlede her i Tinget, og ved hvilke Tinget har givet Tilsagn om at yde Halvparten, nu foreligger her i en saadan Form, at ikke Halvdelen foreslaas bevilget. Hvis det ikke er Tilfældet, synes det mig ganske iøjnefaldende, at der her foreligger en Tilsidesættelse af de Ønsker og Krav, Lolland—Falster med Rette stiller.

Det ærede Medlem for Nakskov (L. Reventlow) antydede forleden, at Grunden til, at Forslaget paa dette Punkt er, som det er, kunde være, at Jernbanekommissionen var sammensat saaledes, at Lolland—Falster ikke havde nogen egentlig virkelig Repræsentation i den. Han henviste til, at det daværende Medlem for Maribo var Medlem af Kommissionen, men han er jo Sjællænder og kan derfor ikke være fortrolig med Falstringernes Krav i den Grad som en Mand fra selve Stiftet. Forslaget, som det foreligger, illustrerer i Virkeligheden ogsaa dette, at Falstringerne og Lollikerne ingen virkelig Repræsentation have haft i Jernbanekommissionen, for medens Sjællænderne med Hensyn til Jernbaner have opnaaet — om jeg saa maa sige — en Mestbegunstigelsesret, saa er det Haab, Lolland—Falsters Befolkning havde faaet med Hensyn til Jernbaner, og som var grundet paa Folketingets tidligere Stilling, blevet i høj Grad skuffet; de have maattet se de Retter, der vare satte paa Bordet, ganske roligt blive baarne ud i Køkkenet igen, og naar man sidder til Bords med en god Appetit og glæder sig til at nyde de gode Retter paa Bordet, kunne vi alle forstaa, selv om vi ikke have prøvet det, hvor ubehageligt det er at se dem blive baarne ud igen.

Naar man til Sammenligning f. Eks. ser hen til en saadan frugtbar Ø som Mors og paa Kortet ser alle de røde Streger, der svinge sig i alle mulige Retninger og forgrene sig til alle mulige Sider, saa

kan man skønne, at der er gjort alt, hvad der kan gøres, for at opfange al Trafik og føre den ind til Nykøbing paa Mors. Det har jeg ikke noget imod, jeg under Morsboerne saa inderligt gerne et godt Jernbanevæsen, men jeg undrer mig kun over, at overfor dette vidstrakte Jernbaneanlæg paa Mors — et Jernbaneanlæg, som Kommissionen ikke har haft noget at gøre med — er Forslaget forekommende og byder straks Halvparten, men naar Øst-Falstringerne, som i mange Aar have sukket for en Bane, og som have haft den daarligste Forbindelse, nogen Egn i Landet har haft, naar de skulle have en Jernbane, saa bliver Løftet om Statskassens Bidrag med Halvdelen taget fra dem, og det bliver sagt: Ville de Herrer have den Jernbane, saa have de værnsaaartig at udrede $\frac{3}{5}$.

Naar man nu klager over den Uret, der derved faktisk gøres Falstringerne, saa siger den højtærede Minister: Ja, men se til Fynboerne, læg bare Mærke til dem, de bygge deres Jernbaner alene med halv Ekspropriation, og de drive dem dog saadan, at de give Aktionærerne stort Udbytte. Ja, vi hørte jo endogsaa i Forgaars det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik) oplyse, at et enkelt Selskab, en af de mindste Baner paa Fyn, blev drevet saadan, at den gav 9 pCt. i Udbytte. Ja, det er brillant, men det er slet ikke givet, at Forholdene paa Falster ere af en saadan Beskaffenhed, at Falstringerne, selv om man forudsætter lige saa stor Dygtighed og Driftighed og Energi hos dem, kunne drive deres Jernbaner op til en saadan Fuldkommenhed, som Fynboerne gøre det. Der er jo visse Betingelser, der skulle til, og det er det, at der er dygtigt med kørende, og Fynboerne have ikke alene Øen Fyn, men ogsaa de frugtbare Øer i Baggrunden, som føre en hel Masse Trafik over deres Jernbaner. Dette bidrager for en væsentlig Del til, at Banerne navnlig i Midtbyn have kunnet trives saa godt, som sket er. Men jeg synes derfor, at Sammenligningen ikke ret passer. Naar der er Tale om Jernbaner, ere vi jo alle mere eller mindre Realister, og det er ikke saa underligt, om Befolkningen i en Egn foretrækker at faa Halvparten udredet til sin Jernbane fremfor at blive rost af Ministeren. Jeg kan forsikre, at der er al mulig Respekt og Ærbødighed for den højtærede Minister ovre paa Falster, men har man Valget mellem at faa Halvparten til sin Jernbane eller at faa Ros af Ministeren, saa er jeg vis paa, at alle Falstrin-